

ΚΛΑΣ ΕΚΜΑΝ

ΒΡΑΒΕΙΟ CRIMETIME

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ικανοί για όλα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: De karabla
Από τις Εκδόσεις Bookmark Förlag, Στοκχόλμη 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Klas Ekman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αγγελική Νάτση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Klas Ekman, 2020
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: MicroOne/Shutterstock Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3822-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3823-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psichogios.gr

www.psichogios.gr • <http://blog.psichogios.gr>

ΚΛΑΣ ΕΚΜΑΝ

Μετάφραση: Αγγελική Νάτση

Η ζωή άλλαξε. Όλα έγιναν πολύ γρήγορα.

Σχεδόν έναν μήνα νωρίτερα, τα μεγαλύτερα προβλήματα της Άνα ήταν οι δυσκολίες του γιου της και η συμβίωσή της με έναν βαρετό άντρα.

Τώρα παράχωνε ανθρώπινα μέλη σε σακούλες σκουπιδιών.

Έκανε ένα κρύο ντους, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη του μπάνιου και απόρησε που έμοιαζε ίδια, όπως συνήθως. Λες και δεν είχε συμβεί τίποτα.

Ωστόσο δεν ήταν πια η ίδια.

Μήπως τώρα βρήκε για πρώτη φορά τον εαυτό της; Μήπως ό,τι συνέβη απελευθέρωσε το πραγματικό εγώ της;

Η σκέψη αυτή ήταν αλήθεια τρομακτική.

Ο παιδοψυχολόγος έξιχνε το μούσι του, και νιφάδες πιτυρίδας έπεφταν πάνω στη σκούρα μάλλινη μπλούζα του. Όσο περνούσε η ώρα, οι νιφάδες πύκνωναν, θυμίζοντας στην Άνα το πρώτο χιόνι. Λίγοι μήνες έμεναν, το καλοκαίρι είχε περάσει τόσο γρήγορα – κι ας ήταν πολύ πιο βαρετό από το προηγούμενο.

«Ο Σίξτεν είναι πολύ ευαίσθητο παιδί», είπε ο ψυχολόγος, λες και του ήρθε ξαφνικά θεία επιφοίτηση.

Η Άνα είδε τον Μάγκνους να κάνει έναν μορφασμό. Ο άντρας της δεν ήταν από αυτούς που ντρέπονταν να εξωτερικεύσουν τις σκέψεις τους. Αυτό ήταν, άλλωστε, ένα από τα ελάχιστα χαρκτηριστικά του που ακόμη της άρεσαν.

«... πολύ ευαίσθητο παιδί», συνέχισε ο ψυχολόγος. Έριξε μια βιαστική ματιά στις σημειώσεις του και ύστερα τις κοίταξε εξοχνιστικά πάνω από τα βρόμικα γυαλιά του. Η φωνή του ήταν λίγο κοιμισμένη. Τι προφορά είχε; Πολωνική ή γερμανική; Δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερος από την Άνα. Ίσως νεότερος. Σε καμία περίπτωση πάνω από σαράντα.

«Τι μπορούμε να κάνουμε;» ρώτησε ο Μάγκνους περνώντας τα δάχτυλά του μέσα από τα πυκνά γκριζωπά μαλλιά του.

«Ασφάλεια. Σταθερότητα», απάντησε ο ψυχολόγος, και η Άνα ένιωσε ότι η φωνή του έγινε πιο στιβαρή. «Η ασφάλεια και η σταθερότητα είναι πράγματι σημαντικές αυτή τη στιγμή, τόσο

στη διάρκεια της εξέτασης που θα συμβάλει στη διάγνωση όσο και αργότερα, κατά τη θεραπευτική διαδικασία».

Ο Μάγκνους αναστέναξε. Η Άνα άρχισε να στριφογυρίζει τη βέρα στο δάχτυλό της, όπως έκανε συχνά όταν την κυρίευε άγχος και ανησυχία. Αυτό κάποιες φορές ενοχλούσε τον Μάγκνους επειδή είχαν παντρευτεί χωρίς να αρραβωνιαστούν, κάτι που τον έκανε να ερμηνεύει το στριφογύρισμα της βέρας σαν μια παθητικά επιθετική υπενθύμιση ότι δεν της είχε πάρει δαχτυλίδι αρραβώνων. Εδώ τουλάχιστον, όμως, δεν είχε δίκιο. Απλώς η βέρα δεν εφάρμοζε πια καλά στο δάχτυλό της.

«Θα σας συνέστηνα αυτή τη στιγμή να εξαφανίσετε όλες τις αχρείαστες παρεμβολές από τη ζωή σας», είπε ο ψυχολόγος. «Το καλύτερο είναι να επικεντρωθείτε στη δημιουργία ενός όσο το δυνατόν περισσότερο ασφαλούς περιβάλλοντος για τον Σίξτεν. Κατά την άποψή μου, αυτό μπορεί να διευκολύνει το μέλλον του. Σε κάθε περίπτωση, θα λειτουργήσει κατευναστικά, κι ελπίζω ότι θα του προσφέρει ανακούφιση».

«Τι εννοείτε όταν λέτε “αχρείαστες παρεμβολές”;» ρώτησε η Άνα.

«Εννοώ οτιδήποτε προκαλεί αναστάτωση».

«Δεν πρόκειται να μετακομίσουμε ούτε να χωρίσουμε ούτε να κάνουμε κάποια ανοησία», είπε ο Μάγκνους, λες κι αυτή η σκέψη τού φάνηκε τελείως παράλογη. «Το σπιτικό μας είναι κάτι περισσότερο από ασφαλές».

Ο ψυχολόγος έγνεψε καταφατικά.

«Σίγουρα είναι όπως τα λέτε. Σύμφωνα με την εμπειρία μου, όμως, ένα αγόρι σαν τον Σίξτεν ενδέχεται να συμμετέχει σε πολλές δραστηριότητες και να έχει υπερβολικά πολλές κοινωνικές επαφές. Αυτό που σας προτείνω είναι να τηρείτε προσεκτικά τις καθημερινές ρουτίνες, προκειμένου να αποφευχθούν “κλεισίματα” και ξεσπάσματα που σχετίζονται με απρόοπτες καταστάσεις – τουλάχιστον, όσο θα διαρκέσει η εξέταση. Σκέφτομαι ότι θα ήταν πολύ καλό στην επόμενη συνάντησή μας να συζητή-

σουμε σχετικά με τις αχρείαστες παρεμβολές τις οποίες διακόψατε ή από τις οποίες κάνετε ένα διάλειμμα».

«Εννοείτε να κάνουμε μια λίστα;» ρώτησε η Άνα.

«Ναι. Πιστεύω ότι θα ήταν ωφέλιμο ακόμα και για σας. Να σκεφτείτε λίγο τον τρόπο ζωής σας και να αποβάλετε ό,τι είναι αχρείαστο και υπερβολικό για τον Σίξτεν. Η άποψή μου είναι ότι αυτή τη στιγμή χρειάζεται περισσότερη ηρεμία και λιγότερα ερεθίσματα. Ίσως θα έκανε καλό και σε σας. Τι λέτε;»

Η Άνα αναστέναξε. «Όχι, δε θα τους έκανε καλό.

«Νιώθετε *ικανοί* να αντεπεξέλθετε σ' αυτή την πρόκληση;» ρώτησε ο ψυχολόγος. Η Άνα νόμιζε ότι διέκρινε ένα ίχνος συμπάθειας στη φωνή του.

Σήκωσε το χάρτινο κύπελλό της. Είχε μείνει λίγος καφές στον πάτο. Πάλι καλά. Κάτι ήταν κι αυτό.

Ο Σίξτεν ήταν μόνο πέντε ετών, αλλά είχε αρχίσει να συμπεριφέρεται όλο και πιο αλλόκοτα αφότου μια νηπιαγωγός παραιτήθηκε κι έφυγε από το σχολείο την άνοιξη. Αρχικά το αντιλήφθηκαν στο νηπιαγωγείο, όπου το εκπαιδευτικό προσωπικό παρατήρησε ότι τρώμαζε με τα πάντα και με το ζόρι απαντούσε σε ερωτήσεις, καθώς κι ότι είχε ανεξήγητα ξεσπάσματα. Ανέκαθεν είχε ευαισθησία στους ήχους, αλλά τώρα το πρόβλημα ήταν περισσότερο εμφανές. Όταν τον πήγαιναν στο σχολείο, αγκιστρωνόταν πάνω στην Άνα ή στον Μάγκνους και ούρλιαζε.

Τις νύχτες έβρεχε το κρεβάτι του.

Ο ψυχολόγος άλλαξε στάση στην καρέκλα, και η Άνα είδε ότι είχε ξεχάσει να κλείσει το φερμουάρ του. Πάλεψε να αποστρέψει το βλέμμα της όσο αυτός μιλούσε για ασφάλεια και σταθερότητα, για την ανάπτυξη του παιδιού και τη στήριξη που μπορούν να λάβουν οι γονείς και τους πρότεινε πράγματα που εκείνη είχε ανακαλύψει ήδη στο Διαδίκτυο σε φόρουμ γονέων. Τα ίδια έλεγε και ο Μάγκνους – από τις σπουδές του στο πανεπιστήμιο.

Ο ψυχολόγος είπε ότι χαιρόταν πολύ που αναλάμβανε τον Σίξτεν κι ότι ανυπομονούσε να ξανασυναντηθούν.

«Δυστυχώς, δεν είμαι διαθέσιμος τον Οκτώβριο, επειδή θα λείπω για μετεκπαίδευση, αλλά θα επιστρέψω τον Νοέμβριο. Μπορείτε να συναντηθούμε στις 7 Νοεμβρίου;»

Η Άνα και ο Μάγκνους κοίταξαν τα ημερολόγιά τους.

«Ναι», απάντησε ο Μάγκνους, «με βολεύει. Δεν έχω κανονίσει κάτι ιδιαίτερο εκείνη τη μέρα».

«Κι εγώ μπορώ να πάρω άδεια», είπε η Άνα.

«Εισ το επανιδείν, λοιπόν».

Ο ψυχολόγος σημείωσε την ημερομηνία, και η επίσκεψη έλαβε τέλος.

«Ο μαλάκας είπε *εις το επανιδείν*...» μουρμούρισε ο Μάγκνους μόλις μπήκαν στο αυτοκίνητο. «Άκου *εις το επανιδείν*. Ποιος μιλάει πια έτσι; Εγώ λέω να βρούμε κάποιον άλλο».

«Λες να υπάρχει καμιά διαφορά;» τον ρώτησε η Άνα. «Τουλάχιστον, αυτός έχει πολύ καλές συστάσεις».

«Μπορείς απλώς να ψάξεις να βρεις κάποιον άλλο;»

«Είναι ο καλύτερος στην περιοχή μας. Αν πιστεύεις ότι μπορείς να βρεις κάποιον καλύτερο, πιάσε το τηλέφωνο και ασχολήσου με το θέμα», αντέτεινε εκείνη, εισπράττοντας έναν αναστεναγμό αντί άλλης απάντησης.

Ο Μάγκνους σπούδαζε ψυχολογία και σε δέκα μέρες επρόκειτο να παραδώσει μια μεγάλη ομαδική εργασία και μια μικρότερη ατομική. Είχε ξεκαθαρίσει ότι ως τη μέρα της παράδοσης των εργασιών ήταν πράγματι αγχωμένος και απασχολημένος. Ύστερα όλα θα άλλαζαν. Όπως πάντα. Ύστερα θα μπορούσε να βοηθήσει πολύ περισσότερο. Βέβαια, η Άνα ήξερε ότι στη συνέχεια θα προέκυπτε κάτι καινούργιο και τότε θα τσακωνόνταν και ο Μάγκνους θα κουνούσε τα χέρια νευριασμένος. *Κάτι μου έτυχε*, θα έλεγε. Όπως πάντα. Πάντα κάτι τύχαινε στον Μάγκνους. Κάποιος άλλος θα έλεγε ότι απλώς δεν προλαβαίνει, ο Μάγκνους, όμως, θεωρούσε πάντα

τον εαυτό του θύμα των απρόβλεπτων παιχνιδιών της τύχης.

Ο Μάγκνους έδωσε σφιχτά τη ζώνη ασφαλείας, δίνοντας την εντύπωση ότι κουράστηκε πολύ για να το κάνει. Απ' όταν ξεκίνησε τις σπουδές, είχε παχύνει. Τώρα έμοιαζε με τυπικό σαραντάρη πατέρα μικρών παιδιών – κάτι που δε φαινόταν να έχει συνειδητοποιήσει ο ίδιος, μιας και συνέχιζε να αστειεύεται για την κατάντια των συνομήλικών του γονέων. Έλεγε ότι ήταν ευγνώμων που την τελευταία πενταετία δεν είχε γεράσει δεκαπέντε χρόνια, όπως κάτι άλλοι χοντρούληδες μπαμπάδες.

Η Άνα έβαλε μπρος το αυτοκίνητο και τον πήγε στον σταθμό. Το τρένο με προορισμό την πόλη στεκόταν και περίμενε στην αποβάθρα.

«Τα λέμε το βράδυ, αγάπη μου», είπε ο Μάγκνους. Της έδωσε ένα φιλί στο στόμα και βγήκε από το αυτοκίνητο.

Πάντα τόσο άψυχα ήταν τα χείλη του Μάγκνους ή μήπως ήταν κάτι που συνέβη σταδιακά κι εκείνη το κατάλαβε μόλις; Τώρα που μπορούσε να τον συγκρίνει με κάποιον άλλο;

Οδήγησε ως το μεγάλο εμπορικό κέντρο και διάλεξε να πάρει όσο το δυνατόν μακρύτερα από το κεντρικό κτίριο. Οι άνθρωποι αυτής της πόλης ήταν απίστευτα τεμπέληδες και πάραυραν όσο πιο κοντά στην είσοδο μπορούσαν. Εκεί στο βάθος θα καθόταν ήσυχη χωρίς να εμφανιστεί κάποιος γνωστός να της χτυπήσει το τζάμι, λες και ήταν πολύ σπουδαίο πράγμα που πήγαν για ψώνια την ίδια ώρα στο μοναδικό εμπορικό κέντρο της περιοχής. «Κοίτα να δεις σύμπτωση!» φώναζαν όλοι, προσποιούμενοι ότι ζούσαν σε μια αληθινή πόλη και όχι σ' ένα βαρετό προάστιο. «Μα τι μικρός που είναι ο κόσμος!» έλεγαν, θαρρείς και ζούσαν σε καμιά μεγαλούπολη. Πολλοί ένιωθαν αναγκασμένοι ακόμα και να ισχυριστούν ότι έμεναν στο κέντρο αν κάποιος τους ρωτούσε. Το προάστιό τους ήταν τόσο άγνωστο, που, αν σ' ένα τηλεπαιχνίδι ρωτούσαν για κάποιο από τα ελάχιστα αξιοθέατα της περιοχής, η είδηση γινόταν πρωτοσέλιδο στην τοπική εφημερίδα. Βέβαια, για να πούμε την αλήθεια, κανένας από

τους συμμετέχοντες στο τηλεπαιχνίδι δε γνώριζε την απάντηση.

Ακούμπησε το μέτωπο στο τιμόνι, και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Σχεδόν πονούσε, λες και οι δακρυγόνοι αδένες της ήταν άμαθοι να λειτουργούν.

Η Άνα έκλαιγε για τον Σίξτεν και για το πόσο πολύ τον αγαπούσε, για το πόσο θα ήθελε να είναι ένα συνηθισμένο χαζό διαβολάκι όπως τα άλλα αγοράκια στο νηπιαγωγείο του, από κείνα που το μόνο πράγμα που είχαν στο μυαλό τους ήταν να τρέχουν γύρω γύρω με τη γλώσσα κρεμασμένη έξω από το στόμα και με πρασινωπές μύξες να κρέμονται από τη μυτούλα τους. Μα γιατί έπρεπε να είναι ευαίσθητος ο Σίξτεν; Αυτό ποτέ δεν έβγαινε σε καλό στα αγοράκια. Μα γιατί δεν μπορούσε να μοιάζει περισσότερο στον πατέρα του;

Σύντομα τα δάκρυά της στέρεψαν, και η Άνα κοιτάχτηκε στον καθρέφτη του αυτοκινήτου. Ως συνήθως, εξεπλάγη. Δυσκολευόταν να συνειδητοποιήσει ότι στον καθρέφτη αντίκριζε τον εαυτό της. Αυτές οι ρυτίδες δεν έπρεπε να είναι εκεί. Επίσης, είχε μια αυστηρή γραμμή πάνω από το στόμα της, που όντως δεν της ταιρίαζε. Το λευκό των ματιών της είχε κοκκινίσει, και η μάσκα είχε πασαλειφτεί. Πήρε ένα χαρτομάντιλο από το κουτί που είχε μέσα στο ντουλαπάκι. Δε βοήθησε πολύ. Προσπάθησε μάταια να βρει κάποιον να κατηγορήσει για την κατάσταση της, για να μην την κουτσομπολεύουν άδικα οι συνάδελφοί της.

Αν είχαν μόνο τη Σίρι, όλα θα ήταν πολύ πιο εύκολα. Η αδερφή του Σίξτεν ήταν δύο χρόνια μεγαλύτερη. Ήταν χαρακτήρας σταθερός και δυνατός, ένα δυναμικό κορίτσι. Το σχολείο της ήταν ακριβώς δίπλα στο νηπιαγωγείο του Σίξτεν, κάτι που διευκόλυνε πολύ τις προβληματικές μετακινήσεις του γιου. Η Σίρι ήταν ακριβώς το κορίτσι που ευχόταν η Άνα να είναι όταν ήταν μικρή.

Το Σαββατοκύριακο θα ήταν δύσκολο και θλιβερό. Για να μην προδώσει τον Σίξτεν, ήταν αναγκασμένη να προδώσει έναν άλλο άνθρωπο. Και τον εαυτό της.

*Μπορεί μια κακιά στιγμή να γίνει αιτία
να γυρίσεις την πλάτη σου σε ό,τι είχες ιερό;*

Θα θυσιάζεις την ψυχή σου για να σώσεις το τομάρι σου;

Όταν οι παράνομοι εραστές Γιούχαν και Άνα καταφεύγουν σ' ένα απόμερο ξενοδοχείο στη σουηδική επαρχία για ένα ρομαντικό Σαββατοκύριακο, δεν ξέρουν πως η ζωή τους πρόκειται να αλλάξει για πάντα. Ο Γιούχαν έχει χωρίσει μόλις με τη σύζυγό του για χάρη της Άνα και είναι έτοιμος να το γιορτάσει. Η Άνα, από την άλλη, έχει αποφασίσει πως αυτή θα είναι η τελευταία τους συνάντηση – η οικογένειά της είναι πολύ πιο σημαντική από την προσωπική της ευτυχία. Τίποτε από αυτά που ακολουθούν δεν ήταν στα σχέδιά τους. Ένα τραγικό λάθος τούς οδηγεί σε μια μοιραία απόφαση και από κείνη τη στιγμή βρίσκονται σ' ένα εφιαλτικό μονοπάτι... προς την Κόλαση.

**Ο Κλας Έκμαν στήνει ένα σφριγηλό και απίστευτα
εθιστικό ψυχολογικό θρίλερ, στο οποίο πρωταγωνιστούν
συνηθισμένοι άνθρωποι που καλούνται να αντιμετωπίσουν
εξαιρετικά ασυνήθιστες καταστάσεις. Με χιτσκοκική
μαεστρία φωτίζει τις σκοτεινότερες γωνίες της ανθρώπινης
ψυχής, στοιχειώνοντας τον νου του αναγνώστη.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 25321

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ